Υπάρχει όραμα για το Ελληνικό Φαρμακείο;

Δημοσιεύθηκε από admin - 17/09/2013 21:11

Διανύουμε τις ημέρες μιας πρωτοφανούς οικονομικής κρίσης η οποία έχει την αφετηρία της στην παγκοσμιοποίηση της οικονομίας πάνω σε νεοφιλελεύθερα μοντέλα ανάπτυξης, όπου οι πλούσιοι γίνανε πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Η συγκέντρωση κεφαλαίων στα χέρια των ολίγων και οι παγκοσμιοποιημένες χρηματιστηριακές φούσκες δημιουργούν ασφυκτικές καταστάσεις στα δικαιώματα, στις αποδοχές και στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και στην βιωσιμότητα των μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Η κυριαρχία της οικονομίας επί της πολιτικής μεγιστοποιεί τις επιθυμίες των πολυεθνικών και των τραπεζών για μεγαλύτερη κερδοσκοπία σε βαθμό που να απειλείται πλέον και η ανεξαρτησία και η εθνική κυριαρχία ολόκληρων κρατών. Η ομηρία των πολιτικών ηγεσιών από τις χρηματιστηριακές αγορές δείχνει το μέγεθος του προβλήματος και την αδυναμία των πολιτικών να ελέγξουν την ασυδοσία των αγορών. Σε όλα αυτά έρχονται να προστεθούν οι σοβαρές Ελληνικές παθογένειες οι οποίες κατέστησαν την χώρα μας τον πιο αδύναμο κρίκο της Ευρωζώνης, με αποτέλεσμα οι αγορές να κερδοσκοπήσουν ασύστολα ανεβάζοντας το χρέος της χώρας σε επίπεδα τέτοια που η αποπληρωμή φαντάζει ως όνειρο απατηλό. Η αποπληρωμή δε αυτού του χρέους, με τις εντολές του ΔΝΤ και της ΕΚΤ, έχει οδηγήσει μεγάλες μερίδες του Ελληνικού λαού στην φτώχεια και στην ανέχεια.

Η χώρα μας έχοντας παράδοση στην νεότερη ιστορία της, στην υποτέλεια και την εξάρτησή της από ξένα κέντρα, απεδείχθη ως ο καλύτερος μαθητής, με οποιαδήποτε κυβέρνηση και αν διοικήθηκε, στις επιθυμίες των υπερατλαντικών και Ευρωπαίων φίλων της. Όσο και αν ακόμη και σήμερα το όραμα της ενωμένης Ευρώπης συγκινεί ευρύτερες λαϊκές μάζες για μια Ευρώπη μεγάλη οικονομική δύναμη με αξίες που απορρέουν από τον αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό, την αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, με δημοκρατία, αλληλεγγύη και δικαιώματα, έρχεται η σκληρή πραγματικότητα να διαψεύσει και να ακυρώσει σε μεγάλο βαθμό ότι υπήρχε ως πρόθεση να οικοδομηθεί η Ενωμένη Ευρώπη. Οι φυγόκεντρες τάσεις των επιμέρους οικονομιών της Ερωζώνης οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια πλέον στην ακύρωση αυτού του οράματος, με κάποιες χώρες να ευημερούν σε βάρος άλλων χωρών οι οποίες οδηγούνται αργά ή γρήγορα στην φτώχεια και την εξαθλίωση. Η κρίση έδειξε ξεκάθαρα ότι έχουμε απόκλιση των οικονομιών της Ερωζώνης σε βαθμό που αρχίζει να αποδομήται το ίδιο το οικοδόμημα της Ε.Ε. Οι αγορές δεν έχουν στην φαρέτρα τους αξίες όπως δημοκρατία, αλληλεγγύη, δικαιώματα, κοινωνική συνοχή, κ.ά. Γι' αυτούς μετράει μόνο το κέρδος, με οποιοδήποτε κόστος επί της ζωής των ανθρώπων και των κρατών.

Η όποια λύση δε που επιχειρείται να δοθεί σήμερα, δεν έχει σαν στόχο την απάλειψη των αιτιών που δημιούργησαν την κρίση, δηλ. σε γενικές γραμμές η έλλειψη πολιτικών αποφάσεων που θα χαλιναγωγούσαν τις αγορές, αλλά την περαιτέρω υποταγή στις αποφάσεις των κερδοσκοπικών αγορών του ντόπιου και ξένου τραπεζικού συστήματος και των χρηματαγορών. Αυτός ο δρόμος ιστορικά οδήγησε πάντα σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις και η όποια λύση, ερχόταν μέσα από δικτατορικά καθεστώτα ή μετά από περιφερειακούς ή παγκόσμιους πολέμους. Οι ψευδαισθήσεις που θέλουν να καλλιεργήσουν οι Ελληνικές κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια, ακολουθώντας πιστά τις εντολές των χρηματιστών τους με μνημόνια και μεσοπρόθεσμα προγράμματα, διαψεύδονται καθημερινά από την ίδια την πραγματικότητα από την στιγμή που όχι μόνο δεν δίνεται λύση αλλά βαθαίνει πολύ περισσότερο η οικονομική και πολιτική εξάρτηση της χώρας.

Σε ένα τέτοιο πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον προσπαθούν να δώσουν λύσεις και στον χώρο της υγείας. Η δραστική μείωση των δαπανών για την υγεία έχει ως συνέπεια το κλείσιμο πολλών δημόσιων νοσηλευτικών ιδρυμάτων, την αύξηση των νοσηλείων, την έλλειψη προσωπικού και υλικών για να καλυφθούν οι ανάγκες, τις ελλείψεις φαρμάκων, την αύξηση της συμμετοχής στα φάρμακα κ.ά τα οποία οδηγούν τον ασθενή, με το ανάλογο κόστος φυσικά, στις ιδιωτικές κλινικές και ιατρεία ή στα κοινωνικά ιατρεία – φαρμακεία για εκείνες τις κατηγορίες του πληθυσμού που δεν

έχουν που την κεφαλή κλίνε. Αν όλα αυτά συνδυαστούν με την αυξανόμενη ανεργία, την ληστεία των αποθεματικών των ταμείων και την οικονομική ύφεση, είναι εύκολο να καταλάβουμε και την αδυναμία των ασφαλιστικών ταμείων να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους. Το μίγμα λοιπόν είναι εκρηκτικό.

Ο στόχος της ιδιωτικοποίησης των δαπανών για την υγεία είναι προφανής, όμως δεν μπορεί να δώσει λύσεις σε όλο και μεγαλύτερες ομάδες πολιτών. Η επιδιωκόμενη αποδόμηση ενός δημόσιου συστήματος υγείας δείχνει και τις προθέσεις ενός πολιτικού συστήματος που δεν θεωρεί την προστασία της υγείας των πολιτών ως κοινωνικό δικαίωμα αλλά ως εμπόρευμα προς εκμετάλλευση.

Έχουμε λοιπόν ένα μη βιώσιμο ασφαλιστικό σύστημα διότι δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των ασφαλισμένων το οποίο δεν χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό λόγω μνημονίων και τα 11.000 περίπου φαρμακεία να εξαρτώνται σε πολύ μεγάλο βαθμό από την βιωσιμότητα των ασφαλιστικών ταμείων. Κάτω από αυτές τις συνθήκες μπαίνει το ερώτημα. Υπάρχει όραμα για το Ελληνικό φαρμακείο; Η απάντηση είναι ναι υπάρχει και στην περίπτωση της εφαρμοζόμενης πολιτικής πρακτικής του σήμερα αλλά και στον αντίποδα αυτής της πολιτικής .

Με τις πολιτικές που εφαρμόζονται σήμερα το όραμα του Ελληνικού φαρμακείου είναι αυτό που βιώνουμε καθημερινά εδώ και δύο χρόνια. Σταδιακή οικονομική ασφυξία, υπέρμετρες φορολογικές επιβαρύνσεις, αφαίμαξη ύλης υπέρ των super market, ανοχή στον αθέμιτο ανταγωνισμό προϊόντων που έχουν σχέση με την υγεία, άρνηση συμψηφισμού χρεών, απαγορευτικό θεσμικό και φορολογικό πλαίσιο συνένωσης φαρμακείων σε μεγαλύτερες μονάδες, αύξηση του αριθμού των φαρμακείων (μη βιώσιμων πλέον), απαξίωση του επιστημονικού ρόλου του φαρμακοποιού, απελευθέρωση του ωραρίου καταστρατηγώντας το υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο και διατάξεις εργατικού δικαίου, κ.ά.

Αυτά μέχρι τώρα. Το όραμα όμως έχει και συνέχεια. Θα επιδιωχθεί σε πρώτη φάση η απελευθέρωση της τιμής των μη ΣΥΝΤΑΓΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ προς τα κάτω και σε δεύτερη φάση η είσοδός τους στα super market, θα επιδιώξουν να μεταφέρουν την δαπάνη των νοσοκομειακών υψηλού κόστους φαρμάκων στις πλάτες των φαρμακοποιών, με ένα ελάχιστο ποσοστό κέρδους, το οποίο θα υπολείπεται των φορολογικών βαρών, θα εφαρμόσουν σταδιακά την δυναμική τιμολόγηση φαρμάκων εξοβελίζοντας το ποιοτικό φάρμακο, ιδίως το παραγόμενο στην Ελλάδα, και αντικαθιστώντας το με φθηνό αγνώστου προέλευσης και ποιότητας κ.άλλες ρυθμίσεις οι οποίες σιγά – σιγά θα οδηγήσουν πολλούς συναδέλφους στην έξοδο ή την πούληση των φαρμακείων τους προκειμένου να αποφύγουν τα χειρότερα με ενδεχόμενη χρεοκοπία.

Αφού συμβούν τα περισσότερα από αυτά και επειδή η αγορά δεν αφήνει κενά, θα έρθουν οι περίφημες αλυσίδες φαρμακείων από πολυεθνικές εταιρείες στο κύκλωμα του φαρμάκου, αμφισβητώντας ευθέως το ιδιοκτησιακό καθεστώς των φαρμακείων, να αγοράσουν κοψοχρονιάς μεγάλο αριθμό φαρμακείων υπαλληλοποιώντας ή στέλνοντας στην ανεργία μεγάλο αριθμό του επιστημονικού προσωπικού. Δηλ. η κυριαρχία των αγορών και των επιχειρηματιών στο κύκλωμα του φαρμάκου.

Στον αντίποδα αυτής της πολιτικής υπάρχει το όραμα ενός φαρμακείου αναπόσπαστο κομμάτι ενός συστήματος υγείας, η εξυπηρέτηση του οποίου (του ΕΣΥ) θα πρέπει να είναι από τις πρώτες προτεραιότητες της εφαρμοζόμενης πολιτικής. Μιας πολιτικής που θα πρέπει να έχει στο κέντρο της προσοχής της τον άνθρωπο και τα βασικά του δικαιώματα, όπως αυτά της υγείας και της παιδείας . Αυτό προϋποθέτει ένα δημόσιο σύστημα υγείας το οποίο τροφοδοτείται από τις εισφορές των ασφαλισμένων και τον κρατικό προϋπολογισμό για να εξυπηρετήσει τις βασικές ανάγκες των πολιτών. Προϋποθέτει βιώσιμα ασφαλιστικά ταμεία χωρίς την δυνατότητα αφαίμαξής των με πλήρη δημόσιο έλεγχο, προϋποθέτει αρμονική συνεργασία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα στο

χώρο της υγείας.

Αν όλες τις παραπάνω γενικές διατυπώσεις τις εξειδικεύσουμε στο χώρο του Ελληνικού φαρμακείου, θα πρέπει το φαρμακείο που θέλουμε, να είναι ένας χώρος κάτω από δημόσιο έλεγχο με κανόνες δημοσίου συμφέροντος , πώλησης φαρμάκων και παροχής πρωτοβάθμιων υπηρεσιών υγείας. Για να μπορέσει ένα τέτοιο φαρμακείο να ανταποκριθεί στην αποστολή του δεν μπορεί να έχει την μορφή που έχει σήμερα. Το σημερινό ατομικό κατά βάση φαρμακείο έχει εξαντλήσει όλα τα περιθώρια που είχε σε μια εποχή που ευνοούσε την σπατάλη στο χώρο του φαρμάκου. Χρειάζονται μεγαλύτερες μονάδες με παράλληλη μείωση του αριθμού των φαρμακείων, που θα ανήκουν στο εν λειτουργία επιστημονικό προσωπικό, με άλλο νομοθετικό και φορολογικό πλαίσιο για πολυπρόσωπα φαρμακεία με αντίστοιχο επιστημονικό δυναμικό, διεύρυνση του γνωστικού αντικειμένου και των παρεχόμενων υπηρεσιών του, ουσιαστική αναβάθμιση του εργαστηρίου του, με σαφή οριοθέτηση της ύλης του φαρμακείου, με διατιμημένα τα προϊόντα που έχουν σχέση με την υγεία (π.χ γάλατα 1ης ηλικίας, φαρμακευτικά συμπληρώματα διατροφής, βιταμίνες) , με σταθερή χρηματοδότηση από τα ασφαλιστικά ταμεία και με ένα ωράριο που να εξυπηρετεί κατ' αρχή τον πολίτη και να εξασφαλίζει τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων.

Παράλληλα λόγω της γεωγραφικής ιδιομορφίας της χώρας μας θα πρέπει να ισχύσουν ιδιαίτερες ρυθμίσεις για τα φαρμακεία της περιφέρειας τα οποία διαδραματίζουν σοβαρότατο ρόλο, ως μονάδες πρωτοβάθμιων υπηρεσιών υγείας, καλύπτοντας τα καινά που δημιουργεί το ίδιο το σύστημα υγείας.

Στο όραμα του νέου φαρμακείου δεν χωρούν λογικές επιχειρηματικού ανταγωνισμού με άλλες επιχειρήσεις και ιδίως με τα super market. Το φαρμακείο είναι μια μονάδα υγειονομικού ενδιαφέροντος που εξυπηρετεί, στο βαθμό που του ανήκει, ένα από τα βασικά δικαιώματα του πολίτη που είναι η υγεία. Αυτή είναι και η υπεραξία την οποία θα πρέπει να διαχειριστούμε ως φαρμακοποιοί σε κάθε περίπτωση με αίσθημα ευθύνης απέναντι στον πολίτη.

Υ.Γ Από την σύνταξη αυτού του άρθρου, πριν από ενάμιση μήνα, μέχρι σήμερα τίθενται και οι τελευταίες πινελιές, από το Υπουργείο Υγείας, στο πάζλ των ρυθμίσεων που προβλέπουν τα μνημόνια και οι δανειστές, επιβεβαιώνοντας πολλές από τις παραπάνω εκτιμήσεις.

Είναι καθημερινά τα μυστικοσυμβούλια του Προεδρείου του ΠΦΣ με την ηγεσία του Υπουργείου Υγείας και οι πρώτες ανεπίσημες πληροφορίες δείχνουν αύξηση της συμμετοχής των ασφαλισμένων, μεταφορά των φαρμάκων υψηλού κόστους στις πλάτες των φαρμακείων χωρίς δέσμευση χρονικού ορίου εξόφλησης, περαιτέρω μείωση του τζίρου με τον νέο τρόπο τιμολόγησης των γενοσήμων, επιμονή της Τρόϊκας για μεγαλύτερη μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης στο 1,9 δις, επέκταση του clow back σε όλη την αλυσίδα του φαρμάκου και μεταφορά των βιταμινών, σε πρώτη φάση, σε σημεία πώλησης εκτός φαρμακείων αφήνοντας την απόφαση για απελευθέρωση της τιμής και την πώληση των ΜΗΣΥΦΑ στα super market για μετά τις εκλογές στους φαρμακευτικούς συλλόγους.

Για το ωράριο σύμφωνα με δημοσιευμένες πληροφορίες, η λύση που πάει να δοθεί εξυπηρετεί σαφώς αυτούς που επιθυμούν το διευρυμένο ωράριο, αδιαφορώντας για την μεγάλη πλειοψηφία των συναδέλφων που δεν μπορεί να προσλάβει προσωπικό και δεν είναι ανθρωπίνως δυνατόν να αντέξει καθημερινά τις συνεχόμενες 12 ώρες λειτουργίας. Και αυτή η ρύθμιση αν εφαρμοστεί είναι στην κατεύθυνση εξόντωσης των μικρών και περιφερειακών φαρμακείων.

Είναι γεγονός πλέον και ας μην το ομολογούν ανοιχτά, όσοι συνεχίζουν να βάζουν πλάτη στις εφαρμοζόμενες πολιτικές, ότι γενικώς το ΕΣΥ και ειδικότερα ο ΕΟΠΥΥ από δομές παροχής

υπηρεσιών υγείας μετατρέπονται σε δομές αγοράς υπηρεσιών με ότι αυτό συνεπάγεται.

Η δε όψιμη αντίδραση του Προέδρου του ΠΦΣ , για τον κίνδυνο ανθρωπιστικής κρίσης στην υγεία, είναι το λιγότερο υποκριτική όταν μετά από 3 χρόνια υποταγής στις κυβερνητικές μεθοδεύσεις, επιβραβεύοντας ουσιαστικά την στάση τους οι κυβερνήσεις, έρχονται σήμερα να αποσείσουν από πάνω τους τις όποιες ευθύνες για ότι έγινε μέχρι σήμερα και ότι θα επακολουθήσει.

ΑΓΑΘΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Φ. Σ . ΚΙΛΚΙΣ

ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ.Σ ΤΟΥ Π.Φ.Σ

==========